

tere Pensionister med, at de fik en Forbedring i deres Naar, ja Forbedringen bestod deri, at f. Ex. en Mand, der var afgaaet med en Pension af 1,200 Rd., fõm i den Kommune, hvor jeg bor, til at betale 54 Rd. i Kommuneskat, som han hidtil havde været fri for, det var Forbedringen for hans Vedkommende. Jeg paastømmer altsaa i høi Grad, at Loven tilsigter at fjerne den Ubillighed, der saaledes er fremkommen. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem for Veile. Amts 2den Valgkreds (Berg) vilde tage Anledning af denne Lov til at virkeliggjøre den skønne Tanke, som han forleden udtalte, om en Forandring i de militære Embedsmænds kommunale Beskatning, ikke for at den skal blive mindre, det er slet ikke min Mening, men kun fordi de militære Embedsmænd ere de eneste, som uden nogen Foranledning fra deres egen Side, maaske haardt mod deres Ønske, kunne blive vilkaarlighedslyttede fra den ene Kommune til den anden. Naar man er saa ueheldig at komme til en Kommune, der trænger til et Vandværk, bliver Skatten der pludselig stærkt forhøjet i en Række af Aar, for at afholde de nødvendige Udgifter dertil. Naar man er vel færdig med Kommunens Vandværk, kan man komme til en anden Kommune, der trænger til noget Andet, og hvor man altsaa paany kommer til at betale forhøiede Skatter. Det er imidlertid slet ikke dette, jeg vil pointere, men jeg vil pointere, at denne forskjellige Beskatning i en ikke ringe Grad hindrer den militære Administration for at kunne disponere frit over de militære Kræfter. De Herrer kunne dog let tænke sig det Tilfælde, at f. Ex. en Afdelingschef, som er her i Kjøbenhavn, maaske vil findes fortrinlig egnet til at kommandere en Afdeling, som der af en eller anden Grund kan være kommet Noget i Veien med, han kan netop være den, der fortrinlig egner sig til at bringe det paa Jode, som er gaaet galt; men naar man kommanderer ham f. Ex. fra Kjøbenhavn til Aarhus, saa paalægger hans særlige Dygtighed ham en aarlig Skat af omtrent 80 Rd.; thi saa Meget vil han komme til at betale mere i Aarhus end i Kjøbenhavn. Dette er ikke behageligt for Administrationen, dog, det er jo heller ikke Behageligheder, den skal have, men Administrationen vil let klynge sig ved at disponere frit over Personerne, naar Dispositionerne ere forbundne med saa alvorlige Ulemper for de Paagjældende. Derfor vilde jeg ønske, at man kunde komme til en Bestemmelse om, at disse aldeles særlig stillede Embedsmænd — thi de ere de eneste, hvem dette kan ramme — rundt omkring i hele Landet skulde betale en ensartet Kommuneskat omtrent efter Gjennemsnittet af det, som Skattebeløbene udgjøre i de forskjellige Kommuner, hvor de kunne blive beordrede hen. Dette vilde bidrage betydelig til at lette den frie Disposition over dem, og det vilde ogsaa bidrage til at dæmpe den store Misforholdelse, som er tilstede hos dem over de høit

ulige Vilkaar, under hvilke de uden egen Skyld saaledes kunne blive stillede. — Der kunde maaske være Grund til at gaa noget nærmere ind paa en Drøftelse af det Princip, som det ærede Medlem for Kræsts Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) udtalte, at det, som det kom an paa i den kommunale Beskatning, var at indføre en Næringskat; men da det jo ikke er saa mange Aar siden, at vi — jeg tror rigtignok — til stor Forbauselse for Kommunerne i Anvendelsen have affasset Næringskatten, saa mener jeg, at der ikke vil findes stor Tilslutning her i Thinget for den Tanke paany at gaa til Næringskatten. Jeg sagde: til stor Forbauselse for Kommunerne i Anvendelsen, fordi jeg gjentagne Gange har set Bevis paa, hvorledes man har fundet sig ild berørt ved, at store Virksomheder unddrage sig fra Beskatningen, idet man har set, at saasnart den Person, som stod i Spidsen for Virksomheden, forsvandt af Kommunen, forsvandt ogsaa Beskatningsmagten over Virksomheden. Havde man beholdt den gamle kjendte Næringskat og maaske modificeret den noget, saa havde man været ude over de Vanskeligheder og Ubehageligheder, som saaledes ere fremkomne, og jeg skal indrømme det ærede Medlem, at det, at indføre en Næringskat, maaske er den eneste Veie, ad hvilken man kan komme til en fornuftig interkommunal Beskatning, naar man ikke vil vedtage de Regler, som ere givne her i Lovforslaget.

Sable: Jeg skal give den høitærede Minister Ret i, at man i dette Lovforslag er inde paa et af de mest kildne Punktter, som man kan komme ind paa. Jeg vil indrømme den høitærede Minister, at han fra sit Stæde og med noget af den Erfaring, som han har erhvervet sig i en tidligere Stilling, har søgt at fyldestgjøre de Krav, der ville fremskille sig ved en saadan Veilighed; men jeg haaber ogsaa, at den høitærede Minister til Gjengjæld vil indrømme, at der fra andre Sider, som maatte have en Erfaring af en anden Slags end den, Ministeren har, ogsaa maa ved denne kildne Sag gjøre sig Opfattelser gjældende, der muligvis kunne være ligesaa berettigede som de, den høitærede Minister har gjort gjældende i sit Forslag. — Der er fra forskjellige Sider fremkommet nogle Bemærkninger, som jeg ikke vil undblade at knytte nogle Modbemærkninger til. Det forekom mig, at der igjennem det Foredrag, som vi hørte af den høitærede Minister, ligesom tidligere gif en Slags Tvivl om, hvorvidt de Mænd, der skulde sætte Folk i Skat, ogsaa vilde have den rette Gøine til at sætte en respektabel Skat. Lader os tale ganske rent ud, lader os udtale det saaledes, at der kunde være en Frygt for, at de, der have mindre Indtægter til daglig, kunde, naar de have faaet det Overv at skulle sætte deres Medborgere i Skat, finde, at de, som de syntes havde Mere, kunde give Mere i Skat,